

Arrest

nr. 249 507 van 22 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2021.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 4 oktober 2020 wordt verzoeker gearresteerd wegens bedreigingen met een wapen. Verzoeker wordt op 6 oktober 2020 verhoord door de onderzoeksrechter die hem in verdenking stelt van poging tot moord, al dan niet een poging tot doodslag. De onderzoeksrechter plaatst verzoeker, gelet op de ernst van de feiten alsook omwille van het gevaar dat hij vormt voor de openbare veiligheid, onder een aanhoudingsmandaat, waarna verzoeker wordt overgebracht naar de gevangenis van Lantin.

Op 29 december 2020 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Luik, afdeling Verviers, tot 30 maanden gevangenisstraf veroordeeld wegens poging tot doodslag.

Op 29 december 2020 wordt verzoeker overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Vottem, waar hij tot op heden verblijft.

1.3. Een persoonlijk onderhoud via videoconferentie door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) heeft plaats in het gesloten centrum voor illegalen te Vottem op 20 januari 2021.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 januari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashai te zijn. U bent een moslim van soennitische stekking. U bent geboren in het dorp Amla, gelegen in het district Darai Nur van de provincie Nangarhar. Toen u een jaar oud was verhuisde u met uw familie naar Pakistan omwille van het taliban-regime. U keerde evenwel twee of drie jaar later terug naar Afghanistan met uw familie. U woonde vervolgens samen met uw familie in de stad Jalalabad omwille van de functie van uw vader als politiechef van het district Behsud. Uw vader A. W. werd vervolgens overgeplaatst naar het district Achin, waar hij eveneens als politiechef werkte. In 1386 (21 maart 2007 – 20 maart 2008), toen u elf jaar oud was, kwam uw vader om het leven bij een bomaanslag in het district Achin. Uw vader werkte in totaal ongeveer vier of vijf jaar voor de Afghaanse Nationale Politie (Afghan National Police of ANP). U verhuisde diezelfde dag nog terug naar Amla, in het district Darai Nur samen met uw moeder en uw broers en zussen. U ging in Amla verder naar school en rondde ongeveer vijf jaar geleden uw middelbare school af. U heeft nooit gewerkt in Afghanistan, maar u werkte wel sporadisch op de landbouwvelden van uw familie. U had daarnaast maagproblemen en reisde voor medische behandelingen naar Jalalabad. Tijdens uw verblijf in Amla kwam het parlementslid Haji Hazrat Ali naar het dorp voor vredesgesprekken en mensen aan te moedigen geen steun te verlenen aan de taliban. U nam deel aan deze vredesgesprekken. Twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd er een dreigbrief van de taliban afgeleverd bij uw huis waarin stond dat u had deelgenomen aan deze gesprekken en dat uw vader voor de overheid had gewerkt. Jullie hadden eerder ook al dreigbrieven ontvangen, alsook werden er mensen in de moskee hierover aangesproken. Uw moeder werd bang en u mocht niet meer zoveel naar buiten gaan van haar. Ongeveer een maand later besloten jullie te verhuizen naar het huis van uw maternale oom A. W., die woonachtig is in een ander subdorp van Amla. Na een maand ondergedoken te hebben geleefd bij uw oom besloot u Afghanistan te verlaten. U verliet op 6 mizan 1398 (28 september 2019) Afghanistan. U reisde vervolgens via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 22 mei 2020 toe kwam. U diende drie maanden later op 25 augustus 2020 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) een verzoek om internationale bescherming in. U werd op 3 september 2020 na een leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij meerderjarig verklaard.

Na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming verbleef u in het opvangcentrum in Theux, waar u op 4 oktober 2020 gearresteerd werd door de politie in het kader van feiten van bedreigingen met een wapen. U werd vervolgens op 6 oktober 2020 verhoord door de onderzoeksrechter die u in verdenking stelde van poging tot moord, al dan niet een poging tot doodslag. De onderzoeksrechter plaatste u gelet op de ernst van de feiten, alsook omwille van het gevaar dat u vormde voor de openbare veiligheid, onder een aanhoudingsmandaat, waarna u werd overgebracht naar de gevangenis van Lantin. Op 29 december 2020 werd u overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Vottem, waar u tot op heden verblijft.

U werd vervolgens op 20 januari 2021 gehoord door het CGVS via videoconferentie. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u een moeilijk leven te zullen hebben, alsook geviseerd te zullen worden door de taliban. U verklaart dat na uw vertrek de taliban geprobeerd heeft om uw jongere broer te ontvoeren. U legde ter staving van uw verzoek om internationale bescherming geen documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen blijkt dat u (in de gevangenis) psychische klachten had, alsook dat u maagproblemen heeft, waarvoor u behandeld wordt (CGVS p.4).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er tijdens het gehoor nadrukkelijk meermaals gevraagd of u verder kon gaan met het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.14, 25). Tevens werd u erop gewezen dat u tijdens het gehoor ten allen tijde kon aangeven indien u zich fysiek of mentaal niet goed voelde, alsook werd erop gewezen dat u over een pauze beschikte en om extra pauzes mocht vragen (CGVS, p.4). U maakte hiervan gebruik, waarna er tijdens het persoonlijk onderhoud een tweede pauze werd ingelast (CGVS, p.25). Het gehoor verliep in normale omstandigheden. U gaf tevens bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud aan dat u zich heden beter voelt dan wanneer u nog in de gevangenis van Lantin verbleef (CGVS, p. 3, 4).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw plichten.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2-3) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen alsook (het gebrek aan) voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Immers stelt het CGVS vast dat u niet het minste bewijsstuk, noch aangaande uw identiteit en reisweg noch aangaande uw aangevoerde moeilijkheden, neerlegt tijdens uw asielprocedure. Nochtans geeft u toe te beschikken over een Afghaans paspoort en een taskara, deze documenten zouden zich volgens uw verklaringen nog in Afghanistan bevinden (CGVS, p. 8 en 9). Gelet op uw verklaring dat u nog steeds contacten onderhoudt met uw familie in Afghanistan, kan van u verwacht worden dat u het nodige onderneemt om alle stukken ter staving van uw verzoek om internationale bescherming neer te leggen, in casu quod non (CGVS, p. 14). Immers is het vaststellen van iemands identiteit een essentieel element in het onderzoek van elk individueel verzoek.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnd wordt door de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 4 september 2020, stelt dat u ouder bent dan achttien jaar, vermoedelijk 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Dat u bij aankomst in België zestien jaar oud zou geweest zijn, blijkt na het medisch onderzoek uitgevoerd op 3 september 2020 aldus niet aannemelijk. Wanneer u tijdens uw eerste interview, afgenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens uw verblijf in de gevangenis van Lantin, gevraagd wordt om een verklaring te bieden voor de uitkomst van uw leeftijdsonderzoek en uw bewering zestien jaar oud te zijn, stelt u vooreerst "ik ben zowel 16, 24 als 28 jaar" (DVZ, 22.10.2020, bijgevoegd blad). Als u vervolgens gevraagd wordt wat u bedoelt met dit antwoord ontwijkt u de vraag volledig, en wijst u op de verantwoordelijkheid van de dossierbehandelaar van de DVZ door te stellen dat deze "dit allemaal" niet serieus neemt. U verwijst hierbij aanvullend nog naar een eerdere slechte ervaring met een Indische tolk, maar stelt tegelijkertijd dat u met deze tolk, zijnde de tolk aanwezig bij uw interview door de DVZ in de gevangenis, geen problemen heeft (DVZ, 22.10.2020, bijgevoegd blad). Wat er ook van zij, u blijkt geenszins in staat het significante leeftijdsverschil tussen uw verklaarde leeftijd bij de registratie van uw verzoek en het resultaat van uw leeftijdsbepaling uit te klaren. Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud door het CGVS opnieuw wordt gevraagd om welke reden u zich minderjarig verklaarde geeft u toe dat u zich, moedwillig en bewust, minderjarig verklaarde met het oog op het bekomen van een opvangplaats (CGVS, p.7). Gevraagd naar uw geboortedatum verklaart u dat deze 20.03.1996 is, en dat u heden 24 jaar oud bent (CGVS, p.6). Uw volharding in het feit dat de leeftijdsbepaling niet correct is, daar u verklaart heden 24 jaar oud te zijn en niet 28 jaar zoals uw leeftijdsonderzoek aangeeft, kan echter niet overtuigen (CGVS, p.7). Het is zeer opmerkelijk dat, wanneer u bevrraagd wordt over uw geboortedatum in de Afghaanse kalender, u plots verklaart dat u uw geboortedatum niet weet, daar deze nooit werd opgeschreven (CGVS, p.7). Het CGVS merkt hierbij ten overvloede op dat u aangaande uw leeftijd geen enkel document neerlegt dat uw verklaringen kan staven. Uw verklaringen blijven derhalve blote beweringen. Uw weinig coherente en tegenstrijdige verklaringen omtrent uw geboortedatum, en in navolging uw (daadwerkelijke) leeftijd doen het vermoeden rijzen dat u, met een complete minachting voor de op u rustende medewerkingsplicht, de Belgische asielautoriteiten nog steeds doelbewust tracht te misleiden aangaande uw leeftijd, doch een essentieel element in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Uw gedrag om een dergelijke onwaarheid over uw leeftijd vol te houden in weerwil van het medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig. Bijgevolg kan u niet als minderjarige worden beschouwd en kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast.

Vervolgens werd er vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u na het overlijden van uw vader in 2007 of 2008 opnieuw bent verhuisd naar het dorp Amla, gelegen in het district Darai Nur van de provincie Nangarhar, noch dat u daar tot aan uw vertrek uit Afghanistan op 28 september 2019 heeft gewoond (CGVS, p.7).

Uw verklaringen aangaande uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België zijn daarenboven doorspekt met tegenstrijdigheden die nefast zijn voor uw algehele geloofwaardigheid. U laat het CGVS hiermee in het ongewisse over uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België, aldus maakt u, door uw eigen toedoen, het onderzoek naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade onmogelijk.

Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS dat u op eenjarige leeftijd met uw familie naar Pakistan verhuisde, waar u vervolgens twee of drie jaar verbleef (CGVS, p.7). Het CGVS merkt echter op dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud door de DVZ hiervan op geen enkel moment gewag maakte. U verklaarde over uw eerdere verblijfplaatsen voor de DVZ namelijk louter dat u in Pul-e-Behsud en in nahia 2 in Nangarhar heeft gewoond (DVZ, Verklaring DVZ dd. 22.10.2020, p.6). Uw verklaring op het CGVS dat u als kind kortstondig in Pakistan heeft gewoond maakt uw verklaring op de DVZ dat u de taal Urdu voldoende beheerst om in deze taal te worden gehoord des te opmerkelijker, daar het Urdu geen Afghaanse landstaal is, maar evenwel een Pakistaanse landstaal betreft (DVZ, Verklaring betreffende procedure dd. 22.10.2020, p.1). Uw talenkennis van het Urdu doet evenwel het vermoeden rijzen dat u ook voor het CGVS niet de waarheid vertelt over de duur van uw verblijf in Pakistan. Dit vermoeden wordt daarbij versterkt door de vaststelling dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS uw beheersing van het Urdu ernstig tracht af te zwakken. U verklaart aan het CGVS immers dat u slechts een beetje Urdu begrijpt. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt hoe goed uw kennis van het Urdu is, verklaart u: "Zo'n 50 procent begrijp ik, maar niet zoveel" (CGVS, p.3). Deze verklaring is echter volstrekt ongeloofwaardig en niet in overeenstemming te brengen met de vaststelling dat u door de onderzoeksrechter in Luik gehoord bent met bijstand van een tolk die het Urdu machtig is (Rechtbank van Eerste Aanleg van Luik, Aanhoudingsmandaat, p.1), een sterke indicatie dat uw beheersing van het Urdu veel beter is dan u laat uit schijnen. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u uw band met Pakistan tracht af te zwakken, quod non. U brengt uw geloofwaardigheid hiermee verder in diskrediet.

Tevens verklaart u voor het CGVS dat u na uw terugkeer uit Pakistan, omwille van de tewerkstelling van uw vader bij de Afghaanse nationale politie (Afghan National Police of ANP), in een huurhuis te Jalalabad woonde met uw familie, meer specifiek in het eerste stadsdistrict (nahia) van Jalalabad (CGVS, p.7 & 24). Wederom stelt het CGVS vast dat u aangaande een eerdere verblijfplaats voor uw komst naar België tegenstrijdige verklaringen aflegt. Uw verklaring dat jullie in Jalalabad woonden omwille van het werk van uw vader staat daarbij haaks op uw eerdere verklaring op DVZ dat u naar Pul-e-Behsud, zijnde onderdeel van de stad Jalalabad, verhuisde omwille van problemen met uw maternale oom (DVZ, 22.10.2020, bijgevoegd blad). Volgens uw verklaringen op de DVZ zou u vervolgens, gedurende zeven jaar tot aan uw vertrek uit Afghanistan in Pul-e-Behsud hebben gewoond (DVZ, Verklaring DVZ dd. 22.10.2020, p.6). Ten overvloede wijst het CGVS erop dat deze verklaring die u aflegde voor de DVZ op geen enkele manier in overeenstemming te brengen is met uw verklaring voor het CGVS dat u van uw elfde jaar tot aan uw vertrek uit Afghanistan in het dorp Amla gewoond heeft (CGVS, p.7). U brengt hiermee de geloofwaardigheid van dit element in uw relaas op ernstige wijze in gedrang. De geloofwaardigheid van uw Afghaanse verblijfplaatsen wordt verder ondermijnd daar u bovendien niet de minst coherente en consistente verklaringen aflegt over uw verblijfplaatsen binnen de stad Jalalabad. Zo verklaarde u nog op de DVZ, dat u behalve in Pul-e-Behsud, ook nog zou hebben verbleven in het tweede stadsdeel (nahia) van Jalalabad gedurende een viertal maanden (DVZ, Verklaring DVZ dd. 22.10.2020, p.6). Deze verklaring is evenwel opvallend daar u aan het CGVS verklaarde dat u enkel in de eerste nahia in Jalalabad heeft gewoond en dat u altijd op dezelfde plaats hebt verbleven in Jalalabad (CGVS, p.24). U brengt uw eigen geloofwaardigheid hiermee verder in diskrediet.

De tegenstrijdigheden stoppen daar nog niet, integendeel. Aangaande de verblijfplaatsen van uw familie bent u evenmin in staat klare wijn te schenken, en biedt u, gelet op het feit dat u altijd bij uw familie gewoond heeft, in weerwil van uw medewerkingsplicht, wederom geen zicht op een essentieel element van uw verzoek om internationale bescherming. Zo verklaart u tijdens de registratie van uw verzoek wanneer u gehoord wordt door Bureau Minteh van de DVZ, dat uw moeder woonachtig is in Asadabad, Behsud (DVZ, Minteh fiche dd. 25.08.2020) een verklaring die u herhaalt tijdens uw eerste interview met de DVZ in de gevangenis van Lantin (DVZ, Verklaring DVZ dd. 22.10.2020, p.7). Tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS verklaart u echter dat uw moeder in Amla bij haar broer, zijnde uw maternale oom A. W., verblijft (CGVS, p.11). Wanneer u met deze opmerkelijke tegenstelling geconfronteerd wordt ontkent u eenvoudigweg dit te hebben gezegd, en verklaart u dat het een misverstand is (CGVS, p.11). Dit overtuigt echter niet, daar het niet aannemelijk is dat er zowel op Bureau Minteh, waar u gehoord werd op 25 augustus 2020, als tijdens uw persoonlijk onderhoud in de gevangenis een drietal maanden later op 22 oktober 2020, toevallig in beide gevallen een misverstand zou hebben plaatsgevonden. U bent derhalve geenszins in staat deze ontstane tegenstrijdigheid uit te klaren.

U maakt het nog bonter wanneer u ook aangaande de verblijfplaatsen van uw (half)broers en (half)zussen tegenstrijdige verklaringen aflegt. U verklaart hieromtrent aan het CGVS dat zowel uw volle broers en zussen, alsook uw halfbroers en -zussen, met uitzondering van uw oudste zus S., woonachtig

zijn in Amla en dit bij uw maternale oom (CGVS, p.12). Hierdoor spreekt u zichzelf direct tegen ten aanzien van uw verklaringen bij de DVZ, waar u verklaarde dat zij, met uitzondering van uw zussen S. en A., in Araban te Golahi verblijven (DVZ, Verklaring DVZ dd. 22.10.2020, p.9-10). Ten aanzien van S., verklaarde u voor de DVZ plots dat zij in Kelashae woonde, en maakte u zelfs geen gewag meer van het gegeven dat deze zus in de Verenigde Staten zou verblijven zoals u wel deed op Bureau Minteh (DVZ, Minteh fiche dd. 25.08.2020) en tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS (CGVS, p.12). Wederom is er aan uw verklaringen geen touw vast te knopen en laat u het CGVS in het duister tasten. Ten overvloede merkt het CGVS hierbij op dat uw halfbroers- en zussen, kinderen van uw overleden vader zijn wat maakt dat het evenwel opmerkelijk is dat zij met uw moeder bij uw maternale oom wonen (CGVS, p.12) en niet bij hun eigen moeder in Araban, dat volgens u gelegen is in Jalalabad (CGVS, p.12). Immers, uw moeder noch uw maternale oom hebben een directe familie- en/of bloedband met u halfbroers en zussen. U laat het bovendien na te duiden om welke reden zij niet bij hun eigen moeder en hun eigen paternale oom (kunnen) verblijven. Hun moeder zou bovendien hertrouwd zijn en samenwonen met uw paternale oom, zijnde de broer van uw vader (CGVS, p.12).

Uw verklaringen aangaande uw levensloop en uw (eerdere) verblijfplaatsen worden allen getekend en beïnvloed door uw verklaring dat uw vader overleed toen u elf jaar oud was, een veertiental jaren geleden, waarna u verder zonder vader opgroeide in Amla (CGVS, p.7, 8). Het moge dan ook duidelijk zijn dat de vaststelling dat u zelfs aangaande het overlijden van uw vader geen coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt, nefast is voor uw geloofwaardigheid. Gelet op uw valse verklaringen omtrent uw minderjarigheid, alsook dat u nu pretendeert ongeveer vierenhalf jaar jonger te zijn dan uw leeftijdsbepaling, maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat uw vader overleed toen u elf jaar oud was in 1386 (gregoriaanse kalender maart 2007 tot maart 2008) (CGVS, p.10). Zelfs als u ooit in Jalalabad heeft gewoond tot aan het overlijden van uw vader, laten uw doorlopend bedrieglijke verklaringen omtrent uw leeftijd het niet toe om met enige mate van zekerheid vast te stellen wanneer en/of tot welke leeftijd u dan in Jalalabad zou hebben gewoond. Uw verklaringen verliezen bovendien elke geloofwaardigheid wanneer blijkt dat u op Bureau Minteh verklaarde dat uw vader pas drie jaar geleden overleed (DVZ, Minteh fiche dd. 25.08.2020). Bovendien beweerde op Bureau Minteh dat u enkele (half)broers en (half)zussen hebt die na 2008, aldus volgens uw verklaringen op het CGVS na de dood van uw vader, geboren zijn. Zo zijn uw broer Y. en uw halfzus B. A. geboren in het jaar 2010 en uw broer A. in het jaar 2012 (DVZ, Minteh fiche dd. 25.08.2020). Logischerwijze is dit niet in overeenstemming te brengen met uw verklaringen voor het CGVS dat uw vader overleed in 1386 toen u ongeveer elf jaar oud was.

Er rest dan ook geen enkel element meer in uw verklaringen aangaande uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België dat geloofwaardig kan worden geacht.

Komt daar nog bij dat u doorheen uw gehele asielprocedure op de DVZ en bij het CGVS zoals reeds uiteengezet werd geen enkel document hebt neergelegd inzake uw nationaliteit en identiteit, uw (eerdere) verblijfsplaats(en) noch ter staving van uw familie(samenstelling) en het overlijden van uw vader. Het CGVS is derhalve niet in staat om ook maar een van uw verklaringen op objectieve wijze na te gaan. Uw verklaringen blijven derhalve louter blote beweringen, die bovendien reeds bedrieglijk bleken te zijn (zie infra). U bent dan ook niet in staat de geloofwaardigheid aangaande uw levensloop voor uw komst naar België ook maar enigszins te herstellen. Integendeel, uw verklaring dat u over een Afghaans paspoort en een taskara beschikt (CGVS, p.8-9) doet daarenboven ernstige vragen rijzen over uw houding gedurende uw asielprocedure. Het CGVS wenst u er bijkomend aan te herinneren dat u er, ingevolge de op u rustende medewerkingsplicht, toe gehouden bent (originele) identiteitsdocumenten en andere stukken ter staving van uw asielmotieven zo spoedig mogelijk aan te brengen, en indien u niet over (uw) identiteitsdocumenten beschikt u hiervoor een bevredigende verklaring moet geven. Uw verweer dat de huidige corona epidemie dit niet toelaat, alsook het feit dat u in een gesloten instelling verblijft (CGVS, p.3) kan uw gebrek aan (identiteits-) documenten niet vergoelijken. Het CGVS benadrukt immers dat u reeds sinds mei 2020 in België verblijft, alsook dat u contact heeft met uw familie in Afghanistan (CGVS, p.7 & 14). Er mag derhalve wel degelijk van u verwacht worden dat u, met het zetten van de nodige stappen, (kopieën) van uw documenten kon bekomen. Uw verklaring aan de DVZ tijdens uw interview in de gevangenis van Lantin dat u de documenten wel wilt geven als u erkend wordt is bovendien een ernstige indicatie dat u tracht deze documenten achter te houden van de Belgische asielinstanties, en dat u weldegelijk beschikt en/of toegang heeft tot uw (identiteits-)documenten (DVZ, Ontvangstbewijs documenten dd. 22.10.2020). Het CGVS wijst u erop dat het niet aan u toe komt deze voorwaarde te stellen, en dat u zich, door de indiening van uw verzoek om internationale bescherming heeft verbonden aan een aantal plichten, waarbij het voldoen aan uw medewerkingsplicht een absoluut essentieel en onmiskenbaar onderdeel is

in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. U bent daarbij doorheen uw asielprocedure meermaals gewezen op (het belang van) de, op uw schouders rustende, medewerkingsplicht, alsook werd u erop gewezen dat het niet voldoen aan deze plicht een negatieve impact kan hebben op de beslissing omtrent uw verzoek. De vaststelling dat u het niet noodzakelijk acht uw medewerking te verlenen aan de Belgische asielinstanties tijdens het onderzoek naar uw asielaanvraag doet derhalve de twijfels omtrent uw oprechtheid en de geloofwaardigheid van uw verklaringen enkel toenemen.

Het CGVS is van mening dat uw verklaringen aangaande uw levensloop, uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België inclusief, niet enkel tegenstrijdig zijn, maar daarbij op bepaalde cruciale elementen van een dusdanige vage en incoherente aard zijn dat u het onmogelijk maakt voor het CGVS om te weten op welke plaats(en) u verbleef doorheen uw leven. De overvloed aan tegenstrijdige en gewijzigde verklaringen maken dat het CGVS zelfs niet in staat is om, met enige mate van zekerheid, vast te stellen vanaf welke plaats u Afghanistan heeft verlaten.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het dorp Amla, gelegen in het district Darai Nur van de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Voor wat het waard is kunnen de volgende vaststellingen en toevoegingen aangaande uw asielmotieven worden gemaakt.

De geloofwaardigheid van uw asielmotieven komt wederom ernstig in het gedrang door de vaststelling dat uw verklaringen omtrent uw vluchtaanleiding uit Afghanistan op de DVZ en tegen het CGVS op geen enkele wijze overeenkomen, en dat u zich beroept op twee compleet verschillende asielrelazen. U verklaarde immers eerst dat u “niemand op de hele wereld vreest” (DVZ, CGVS vragenlijst dd. 22.10.2020), wat u even later wijzigde naar dat u problemen heeft met een maternale oom en een maternale neef daar uw maternale oom u had beschuldigd van een relatie te hebben met de vrouw van uw neef (DVZ, Verklaring DVZ dd. 22.10.2020, zie bijgevoegd blad). Tijdens uw persoonlijke onderhoud met het CGVS trekt u deze verklaring echter in, en verklaart en bevestigt u dat uw familie u niets wilt aandoen (CGVS, p.5-6). U verklaart dan plots dat u problemen kende met de taliban omwille van het werk van uw vader (CGVS, p.7). De vaststelling dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud met de DVZ op geen enkel moment gewag maakte van het werk van uw vader, noch van de problemen met de taliban die daaruit zouden zijn voortgevloeid, ondermijnt opnieuw in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

U blijkt evenmin in staat het profiel van uw vader als politiechef van de districten Behsud en Achin van de provincie Nangarhar op een geloofwaardige en overtuigende manier te schetsen. Zo verklaart u dat uw vader in totaal slechts gedurende vier of vijf jaar voor de Afghaanse politie heeft gewerkt (CGVS, p.10). Het is evenwel niet aannemelijk dat uw vader binnen vier of vijf jaar zodanig carrière maakte dat hij benoemd werd als politiechef van de districten Behsud en Achin, des te meer daar uw vader voor zijn werk bij de politie slechts als chauffeur in Pakistan had gewerkt (CGVS, p.11). U verklaart hierbij bovendien dat uw vader zijn rang ‘dagar wal’ is, wat evenwel opmerkelijk is daar uit de objectief beschikbare informatie op het CGVS blijkt dat dagar wal geenszins een rang is die toebehoort aan de Afghaanse (nationale) politie, maar daarentegen een rang binnen het Afghaanse nationale leger blijkt te zijn (zie map landeninformatie – document 1). De vaststelling dat u uw vader een rang toeschrijft waarvan blijkt dat het geen onderdeel uitmaakt van de Afghaanse veiligheidsmacht waarvan u beweert dat uw vader daar een hoge rang bekleedde brengt de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel van uw vader ernstig in diskrediet. Gevraagd naar de activiteiten van uw vader in zijn functie blijven uw verklaringen bovendien erg oppervlakkig en vaag, en komt u niet verder dan te herhalen dat uw vader een politiechef was die verantwoordelijk was voor de veiligheid (CGVS, p.10), maar geeft u niet de minst concrete informatie over zijn vermeende taken en/of verantwoordelijkheden binnen deze functie. Daar u het werk van uw vader onlosmakelijk verbindt aan uw problemen met de taliban mag er evenwel verwacht worden van u dat u gedetailleerde verklaringen kan afleggen over de essentiële elementen van uw relaas, waarvan het profiel van uw vader er een is. U legt evenmin bewijsstukken neer met betrekking tot het profiel van uw vader.

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van uw vader als medewerker van de Afghaanse politie, maakt dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden moeilijkheden met de taliban, die, zoals u voorhoudt, voortvloeien uit uw vaders tewerkstelling. Het CGVS merkt hierbij bovendien op dat uw vrees jegens de taliban reeds op ernstige wijze gerelativeerd wordt door de vaststelling dat uw familie, na het vermeende overlijden van uw vader, jarenlang zonder enig probleem met de taliban in Amla kon verblijven, ondanks het feit dat mensen op de hoogte waren van het werk van uw vader voor de politie en dat uw vader gekend was (CGVS, p.11, 12 & 26).

Voorts verklaart u dat u en uw familie twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan een dreigbrief ontvingen van de taliban. Echter, merkt het CGVS op dat uw verklaringen hieromtrent wederom erg oppervlakkig en vaag zijn (CGVS, p.27). Zo blijkt dat u geenszins in staat bent het CGVS ook maar de minst concrete informatie te verschaffen over uw vermeende belagers van de taliban. Wanneer u gevraagd wordt door welke talibs u en uw familie bedreigd werden, verklaart u dat er daar (in Amla) regelmatig brieven gestuurd werden door de taliban en dat u dacht dat u er geen probleem van zou krijgen (CGVS, p.37). Wanneer u even later opnieuw gevraagd wordt door welke talibs u bedreigd werd, antwoordt u simpelweg bevestigend en zegt u: "ja, de taliban" (CGVS, p.28). U blijkt zelfs niet op de hoogte te zijn van de belangrijke personen van de taliban in uw regio, daar u, desgevraagd, hierover niet verder komt dan te stellen dat u dit niet weet daar u geen band had met hen (de taliban) (CGVS, p.22). Het CGVS wijst erop dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat u, daar u beweert heden internationale bescherming te behoeven naar aanleiding van bedreigingen vanwege de taliban, zich terdege tracht te informeren over uw belagers, quod non. U brengt de geloofwaardigheid van dit element in uw asielrelaas verder aan het wankelen.

Waar u nog verklaart dat de taliban uw jongere broer na uw vertrek uit Afghanistan getracht heeft te ontvoeren merkt het CGVS op dat u ook hierover niet in staat bent gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen af te leggen (CGVS, p.28). Immers heeft u ook hier geen enkele kennis noch weet van de vermeende belagers van uw broer, u stelt slechts dat u dit niet weet (CGVS, p.28). Het CGVS wijst er wederom op dat van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen aflegt over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt, al dan niet nadien de feiten, om u te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft.

Ten overvloede benadrukt het CGVS opnieuw het feit dat u tijdens uw gehele asielprocedure geen enkel document heeft neergelegd ter aanzien van uw nationaliteit en identiteit noch ter staving van uw asielmotieven. U komt hieromtrent derhalve niet verder dan het uiten van louter blote beweringen. U doet hiermee verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen moeilijkheden met de taliban.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS heden niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit Amla. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van

herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A Judicial Analysis december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/public/Article-15cQualification-Directive-201195EU-A-judicial-analysis.pdf>; en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (pag.46, voetnoot 16, beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>). Bovendien bent u er toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS via videoconferentie dd. 20.01.2021 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde ten aanzien van uw eerdere verblijfplaatsen in Afghanistan voor uw komst naar België, alsook dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de verblijfplaatsen van uw familieleden (CGVS, p.12 & 24). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Geconfronteerd met de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde ten aanzien van uw eerdere verblijfplaatsen alsook ten aanzien van de verblijfplaatsen van uw familie; wijst u of naar een misverstand al dan niet met een tolk, en/of verwijst naar het feit dat u psychische problemen had ten tijde van uw interview in de gevangenis en u te ziek was om gehoord te worden (CGVS, p.4, 6, 11-12 & 24-25). Het CGVS wijst er hierbij op dat u aangaande uw vermeende psychologische problemen geen enkel document neerlegt dat kan staven dat u moeite had met de vragen die u gesteld werden door de DVZ noch dat u niet in staat was gehoord te worden. Uit lezing van uw persoonlijke onderhoud met DVZ, bij Bureau Minteh, alsook in de gevangenis van Lantin, blijkt evenwel dat u ogenschijnlijk de vragen begreep, kon volgen en een antwoord kon geven op de vragen die u gesteld werden. U legt evenmin enig document neer dat uiteenzet welke psychologische klachten u heeft (gekend), en hoe deze (mogelijk) uw vermogen om te voldoen aan uw medewerkingsplicht zouden hebben beïnvloed. Het CGVS is derhalve niet in staat dit op een objectieve wijze na te gaan.

Uw verklaringen hieromtrent blijven derhalve louter blote beweringen. Het aanhalen van de vermeende problemen met de tolk die u bijstond tijdens uw persoonlijk onderhoud met de DVZ alsook uw psychologische problemen, lijken dan ook vanuit een opportuun oogpunt te gebeuren, enkel en alleen met het doeleinde om door het CGVS aangehaalde tegenstrijdigheden in uw verklaringen gedurende het persoonlijk onderhoud te kunnen verklaren, in casu quod non. Het CGVS benadrukt hierbij opnieuw dat u ertoe gehouden bent om alle documenten en stukken die pertinent zijn voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk over te maken aan het CGVS. Dit geldt onverkort voor documenten of stavingstukken aangaande uw psychische- en fysieke toestand, des te meer indien u deze elementen inroept als verschoningsgrond voor uw ongeloofwaardige verklaringen. Uw weinig proactieve houding valt hierbij opnieuw op. Daar u evenwel verklaart dat u deze klachten in België ervaarde, alsook dat u hiervoor zowel in de gevangenis als in het gesloten centrum behandeld werd, kan er worden vastgesteld dat dit uw Belgische medisch dossier betreft, waartoe u, met het zetten van minimale stappen toegang toe heeft. De vaststelling dat u uw medisch dossier evenwel niet heeft overgemaakt aan het CGVS maakt dat er evenzeer aangaande de waarachtigheid van uw ingeroepen psychologische problemen ernstige twijfels zijn.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek uit Afghanistan in Amla heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

Waar u nog aanhaalt dat u medische- en psychologische problemen heeft (CGVS, p.4) en hierdoor zwaarder zou worden getroffen merkt het CGVS op dat deze geen aanleiding vormen voor de toekenning van internationale bescherming. Het staat u vrij gebruik te maken van de hiertoe geëigende procedure, in casu een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; van artikelen 7, 8 en 47 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie; van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; van artikel 22 van de Grondwet; van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet); van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikelen 13 en 13/1 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003). Verzoeker maakt ook gewag van een manifeste appreciatiefout.

In een eerste onderdeel van het middel meent verzoeker dat door het houden van een persoonlijk onderhoud via videoconferentie zijn rechten werden geschonden.

Verzoeker wijst er op dat hij, volgens artikelen 13 en 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, als vastgehouden asielzoeker moet worden gehoord op de plaats van vasthouding en dat dit gehoor plaats moet vinden in aanwezigheid van de ambtenaar, de asielzoeker, de tolk en de advocaat.

Hij betoogt dat het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming moet verlopen met eerbiediging van artikel 47 van het Handvest en de rechten van verdediging, alsook met respect voor de artikelen 7 en 8 van het Handvest, artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet. Hij meent dat de in deze artikelen bedoelde waarborgen worden geschonden tijdens een gehoor per videoconferentie. Deze omstandigheid heeft verzoeker niet in staat gesteld de redenen waarop zijn verzoek is gebaseerd, volledig en met vertrouwen uiteen te zetten. Deze context verhoogde het risico dat zijn vrees voor vervolging verkeerd werd beoordeeld, zonder dat de noodzakelijke vertrouwelijkheid van het onderhoud daadwerkelijk werd gewaarborgd.

Verzoeker onderstreept dat de omstandigheden waarin de behandeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden, zijn vastgesteld bij het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Verzoeker meent dat een persoonlijk onderhoud per videoconferentie slechts kan plaatsvinden indien daarin uitdrukkelijk is voorzien bij dit koninklijk besluit, *quod non*. Verzoeker verwijst in deze zin naar het arrest van de Raad van State, nr. 249.163 van 7 december 2020 waarin werd gesteld: « *La modification de ces conditions, notamment par l'ajout de règles relatives à la tenue d'auditions par vidéoconférence que l'arrêté royal du 11 juillet 2003 ne prévoit pas et ne permet pas, ne peut s'opérer que par l'adoption d'un arrêté royal* ». Verzoeker stelt dat de huidige gezondheidscrisis geen enkel afwijking toelaat van de eisen inzake wettigheid en eerbiediging van de grondrechten van eenieder. Hij verwijst tevens naar 's Raads arrest nr. 247.396 van 14 januari 2021 en meent dat gelet op een wezenlijke onregelmatigheid, de beslissing moet worden vernietigd.

Hij betoogt verder:

"Dit probleem is niet alleen theoretisch. De omstandigheden van het persoonlijk onderhoud waren inderdaad niet optimaal, zoals de advocaat aan het einde van het onderhoud opmerkte: "Meester, heeft u nog opmerkingen? Advocaat: in de eerste plaats wil ik erop wijzen dat persoonlijk onderhouden per video in gesloten centra in strijd zijn met art. 30 van het KB. Dat werd door de Raad voor Vreemdelingen bepaald in arrest 247.396 van 13 januari 2021. De omstandigheden van het onderhoud waren niet optimaal, het raam moest gedurende 4u open gelaten worden dus het was erg koud en meneer begon te bibberen tijdens het 2e deel van het onderhoud" (CGVS, p. 29).

De PO was niet aanwezig gedurende het persoonlijke onderhoud zodat ze deze details niet kon hebben opgemerkt, hetgeen nogmaals het probleem aantoont van onderhouden per videoconferentie. Anders dan de lokalen van het CGRA, waren de lokalen van het gesloten centrum van Vottem waar het onderhoud plaatsvond, immers niet verwarmd. Het raam moest open blijven gedurende de 4 uur van onderhoud toen het buiten tussen 0 en 5 graden was. Deze omstandigheden waren des te problematischer omdat bijzondere maatregelen hadden moeten worden genomen met het oog op de psychologische toestand verzoeker.

Volgens het CGVS: "Tevens werd u erop gewezen dat u tijdens het gehoor ten allen tijde kon aangeven indien u zich fysiek of mentaal niet goed voelde, alsook werd erop gewezen dat u over een pauze beschikte en om extra pauzes mocht vragen (CGVS, p. 4). U maakte hiervan gebruik, waarna er tijdens het persoonlijke onderhoud een tweede pauze werd ingelast (CGVS, p. 25). Het gehoor verliep in normale omstandigheden" (bestreden beslissing, p. 2). De PO was van mening dat de extra pauzes volstonden om aan de bijzondere procedurele behoeften van verzoeker te voldoen.

De agent van de DVZ had al tijdens het eerste gesprek opgemerkt: "verzoeker antwoorde naast de vragen maar het lijkt niet oplet. Verzoeker dient rustig benaderd te worden, want hij heeft wisselvallige stemmingen en is gevoelig voor confrontatie, dit heb ik opgemerkt toen ik hem confronteerde met zijn leeftijd onderzoek" (beoordeling procedurele noden, gevangenis Lantin, 22.10.2020) ; "Tijdens het interview merkte ik op dat de persoon wiegde en trilde met zijn benen. Toen ik verzoeker vroeg of hij 'zenuwen' had antwoordde hij dat hij daar niks kon aan doen en dat het altijd zo is" (verklaring betreffende procedure, p. 3). Tijdens dit onderhoud lichtte verzoeker zelf zijn psychologische toestand toe en verzocht hij om psychologische follow-up: "de gevangenis is voor criminelen en niet voor mensen met medische problemen. Als ik door de verkeerde personen onterecht lastig gevallen word zal ik die persoon aanvallen. Ik kan s' nachts niet slapen, ik slaap twee uurtjes en ik zit opgesloten met de verkeerde personen. Ik moet naar een ziekenhuis gebracht worden, en genezen worden. Daarna moet ik berecht worden en moet men mij vertellen waarom ik in de gevangenis zit. Ik het hier moeilijk en met de dag wordt het slechter. Ik zou liever gedood worden dan hier vast te zitten" (DVZ, verklaring DVZ dd. 22.10.2020, bijgevoegde blad).

In zijn arrest van 29 december 2020 heeft het Gerecht van eerste aanleg te Luik - afdeling Verviers, wegens de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker, psychologische begeleiding aanbevolen: "Le Tribunal constate qu'il ressort du rapport et audition de Fedasil que le prévenu aurait besoin d'un soutien psychologique. Le prévenu est en effet fort solitaire et ne se lierait pas facilement avec les autres personnes issues d'Afghanistan. Le rapport de Fedasil mentionne aussi une interrogation par rapport à ses capacités intellectuelles, ce qui pourrait expliquer certains de ses propos" (stuk 3, p. 4).

Ten slotte blijkt uit de antwoorden die verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud heeft gegeven dat hij sommige vragen niet begrijpt: "Is dit het eerste of het tweede interview? Dit is het tweede. U bent al een eerste keer gehoord in de gevangenis door de Dienst Vreemdelingenzaken eind oktober. Ik was toen ziek, ik voelde mij niet goed. Ik kan mij niets herinneren, ik weet wel dat ik in de gevangenis zat maar ik kan mij daar niet zoveel van herinneren" (CGVS, p. 3).

Hij verklaarde herhaaldelijk dat hij ziek was en zich niet goed voelde:

- "Waarom voelde u zich niet zo goed in de gevangenis? Omdat ik veel psv problemen had, ik wist niet met wat ik bezig was. Ik voelde mij niet goed. Nu hier ben ik onder behandeling van de dokters en ik voel mij veel beter!" (CGVS, P-4);

- "Werd u in de gevangenis al behandeld? Ja dus in de gevangenis was er een afdeling voor de zieke mensen. Ik was een maand onder behandeling daar maar nu hier ook. Ik ben onder de behandeling, maar ik neem ook dagelijks medicijnen" (CGVS, p. 4);

- "Ik krijg ook het gevoel om het interview stop te zetten omdat ik veel pijn heb aan mijn maag, en ook aan mijn nek" (CGVS, p. 26).

Het CGVS verklaart dat verzoeker geen psychologische rapporten overlegt ter ondersteuning van zijn verklaringen: "Dit geldt onverkort voor documenten of stavingstukken aangaande uw psychische- en fysieke toestand" (bestreden beslissing, p. 7).

Het feit dat de verzoeker zich in een gesloten centrum bevindt, bemoeilijkt echter het verkrijgen van deze documenten. In tegenstelling tot de praktijk in open centra moet verzoeker zelf zijn medisch dossier opvragen bij de arts, die het alleen kan doorsturen naar zijn maatschappelijk werker en vervolgens naar zijn advocaat met de schriftelijke toestemming van de verzoeker. Verzoeker ontmoette zijn advocaat voor het eerst tijdens het persoonlijk onderhoud. Aangezien de stappen ter verkrijging van het medisch dossier meer tijd vergden dan in een open centrum, is verzoekers medisch dossier op 3 februari 2021 aan zijn advocaat toegezonden.

Het medische dossier toont:

- "14/10/20 : angoisse +++" (stuk 4, p. 1) ;

- "29/10/20 : appelé par l'Agent crise d'angoisse ++" (stuk 4, p. 1, p. 5) ;

- "31/10/20 : Il me dit que des djins qui sont des esprits boivent son sang. Il dit que plusieurs personnes veulent le tuer. Il est fort agité la nuit. Il refuse tout traitement. Pas d'autres plaintes. Envisager sérieusement un traitement neuroleptique" (stuk 4, p. 2, p. 4) ;

- "31/10/20 : Schizophrénie? Voir psychiatre en urgence" (stuk 4, p. 2, p. 4) ;

- "16/11/20 : incoherence et inadéquation / Attitude hallucinatoires" (stuk 4, p. 2, P-4);".

Verzoeker besluit dat uit de voorgaande elementen blijkt dat rekening moest worden gehouden met de procedurele behoeften van verzoeker, *quod non*, daar het gehoor per videoconferentie de eerbiediging van de grondrechten van verzoeker bemoeilijkte.

In een tweede en derde onderdeel van het enig middel tracht verzoeker vervolgens de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming te weerleggen.

Verzoeker voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift:

“3. Uitspraak van het Gerecht van eerste aanleg te Luik - afdeling Verviers, 16de kamer, 29 december 2020, nr. 2020/702.

4. Medische dossier.

5. Plateforme Mineurs en exil, “L'estimation de l'âge des MENA en question : problématique, analyse et recommandations”, september 2017, beschikbaar op : <https://www.mineursenexil.be/files/lmaqe/mena-Cadrejuridique/Estimation-de-l-age-as-printed.pdf>

6. OSAR, “Afghanistan: profils à risque”, 12 september 2019, beschikbaar op: [https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer Osten - Zentralasien/Afghanistan/190912-afqgefahrdungsprofile-f.pdf](https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/190912-afqgefahrdungsprofile-f.pdf)

7. EASO, “Country Guidance: Afghanistan”, december 2020, beschikbaar op: <https://www.easo.europa.eu/countrv-guidance-afghanistan-2020>”.

3. Nota met opmerkingen

Op 15 februari 2021 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet een nota met opmerkingen neer. Zij handhaaft in essentie de motieven van haar beslissing.

Waar verzoeker bezwaar opwerpt tegen het gegeven dat het persoonlijk onderhoud via videogehoor plaatsvond, maakt verwerende partij volgende bevindingen:

“Arrest nr. 249.163 van 7 december 2020 van de RvS vraagt op zich louter de schorsing van de uitvoering van “de regels”, geuit door het CGVS in de akte van 18 november 2020 (een nota van het CGVS waarin het project werd voorgesteld aan de balies), om op korte termijn gehoren via videoconferentie in de open centra te organiseren en die de omstandigheden van die gehoren regelen. De Raad van State maakt in haar arrest melding van het feit dat in de gesloten centra al sinds 2016 videogehoren worden georganiseerd, maar spreekt zich hier verder niet over uit. Ook in het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS van 11 juli 2003 wordt er een duidelijk onderscheid gemaakt tussen de gehoren in de gesloten centra en de andere gehoren.

De inhoud van het schorsingsarrest kan dan ook niet zonder meer worden toegepast op de omstandigheden van de videogehoren in de gesloten centra. Artikel 13 van dit KB stelt immers: Indien de asielzoeker overeenkomstig de artikelen 74/5 en 74/6 van de wet wordt vastgehouden of in een penitentiaire instelling in hechtenis wordt gehouden, wordt hij gehoord op de plaats van de vasthouding of de hechtenis. Verzoeker bevond zich tijdens het gehoor via videoconferentie wel degelijk in het gesloten centrum.

Verweerder volhardt voorts dat over de vorm van het gehoor evenwel niets bepaald is in het KB. De wetgever verbiedt bijgevolg niet dat het gehoor in het gesloten centrum vanop afstand via een systeem van videoconferentie plaatsvindt.

Ook waar in artikel 13/1 KB CGVS staat vermeld dat “(h)et gehoor (...) slechts plaats(vindt) in aanwezigheid van de ambtenaar, de asielzoeker, en, in voorkomend geval, een tolk, de advocaat van de asielzoeker en één enkele vertrouwenspersoon”, volhardt verweerder dat nergens gesteld wordt dat deze personen zich in dezelfde ruimte dienen te bevinden en dan ook niet uitsluit dat het gehoor niet vanop afstand via een systeem van videoconferentie zou kunnen plaatsvinden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat tijdens het persoonlijk onderhoud via videoconferentie de ambtenaar van het CGVS, de asielzoeker, de tolk en de advocaat aanwezig waren.

Omwille van de corona maatregelen is een gehoor in de gesloten centra in fysieke aanwezigheid van de verschillende actoren (ambtenaar, asielzoeker, tolk en eventueel advocaat) momenteel bovendien erg moeilijk.

Aangezien het KB echter oplegt dat het gehoor in het gesloten centrum moet plaatsvinden en de wetgever verwacht dat het CGVS voor deze dossiers binnen een zeer korte termijn een beslissing neemt en de continuïteit van de openbare dienst dient te worden gegarandeerd, is het CGVS in deze uitzonderlijke omstandigheden genoodzaakt het gehoor via videoconferentie te laten doorgaan. De situatie is hier duidelijk anders dan voor de open centra waarbij het gehoor mits de nodige veiligheidsmaatregelen nog steeds vlot kan plaatsvinden op de zetel van het CGVS in Brussel.

Tenslotte toont verzoeker niet concreet aan welk nadeel hij zou hebben ondervonden door de organisatie van het persoonlijk onderhoud via videogesprek, noch welke impact dit zou hebben gehad op de bestreden beslissing.

In het verzoekschrift wordt wel verwezen naar de verklaringen van verzoekers raadsman op het einde van het persoonlijk onderhoud dat, naast het gegeven dat persoonlijke onderhoudsper video in gesloten centra in strijd zijn met het (artikel 30 (sic) van het) KB volgens arrest nr. 247.396 van de RvV, de omstandigheden niet optimaal waren. Verzoekers raadsman haalde toen echter louter het gegeven aan dat het raam openstond gedurende 4 uur waardoor het erg koud was en verzoeker begon te bibberen tijdens het 2de deel van het onderhoud. Doordat de protection officer niet aanwezig was tijdens het persoonlijk onderhoud kon ze deze details niet opmerken. Andere concrete gegevens worden echter niet aangebracht. Verzoeker brengt in onderhavig verzoekschrift evenmin concrete elementen aan die hij niet zou hebben kunnen uiteenzetten tijdens zijn gehoor voor het CGVS. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij, omwille van het gegeven dat het onderhoud via een videogesprek plaatsvond, niet in staat was de redenen waarop zijn verzoek is gebaseerd volledig en met vertrouwen uiteen te zetten voor het CGVS. In tegendeel zelfs. In onderhavig verzoekschrift wordt er immers gesteld dat, aangezien verzoeker verklaarde dat hij tijdens het eerste onderhoud bij de DVZ zichzelf niet was, er rekening moet gehouden worden met zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud met het CGVS (zie verzoekschrift, p. 14), dat dus via videogesprek gebeurde."

2.2.3 Waar verzoeker stelt dat er bijzondere maatregelen hadden moeten genomen worden met het oog op zijn psychologische toestand en waar hij een aantal van de vastgestelde tegenstrijdigheden tracht te verklaren door zijn psychologische toestand, wenst verweerder het volgende op te merken.

Verzoeker legt thans wel zijn medisch dossier voor, maar legde eerder geen (medische stukken) neer die de door hem aangehaalde psychologische problemen konden staven. Verweerder kon zich dan ook louter op verzoekers verklaringen en de elementen in het administratief dossier hieromtrent baseren. Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat het CGVS wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangehaalde psychologische problemen. Verweerder verwijst terzake naar de motivering inzake de bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker.

Verweerder wenst verder op te merken dat het feit dat een persoon een psychische aandoening (of een verstandelijke beperking) heeft, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89). Verweerder wijst erop dat een medisch of psychologisch rapport of dossier niet als alleenstaand kan worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Dat verzoeker bepaalde psychologische klachten heeft en dat er op een bepaald moment de mogelijkheid van schizofrenie werd opgeworpen in hoofde van verzoeker (weliswaar zonder officiële diagnose), werpt geen ander licht op de vaststellingen in de bestreden beslissing, namelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde plaatsen van eerder verblijf voor zijn komst naar België, dat hij niet in staat is duidelijkheid te scheppen over de verblijfplaatsen van zijn familie, dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn vluchtaanleiding en hij het profiel van zijn vader als politiechef niet overtuigend kan schetsen, dat hij niet het minste bewijsstuk noch aangaande zijn identiteit en reisweg noch aangaande zijn aangevoerde moeilijkheden heeft neergelegd, en dat zijn algemene geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnd wordt door de vaststelling dat er geen geloof gehecht wordt aan zijn leeftijd. Op geen enkel punt bieden de neergelegde medische stukken een antwoord of verklaring voor de motivering daaromtrent in de bestreden beslissing. Evenmin blijkt hieruit dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest gehoord te worden. Verweerder verwijst terzake nog naar de motivering in de bestreden beslissing dat uit lezing van verzoekers persoonlijke onderhoudsper DVZ, bij Bureau Minteh, alsook in de gevangenis van Lantin, evenwel blijkt dat hij ogenschijnlijk de vragen begreep, kon volgen en een antwoord kon geven op de vragen die hem gesteld werden. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat het aanhalen van de vermeende problemen met de tolk die verzoeker bijstond tijdens zijn persoonlijk onderhoud met de DVZ alsook zijn psychologische problemen, dan ook vanuit een opportunistisch oogpunt lijken te gebeuren, enkel en alleen met het doeleinde om door het CGVS aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen gedurende het persoonlijk onderhoud te kunnen verklaren, in casu quod non.

Waar verzoeker verwijst naar een passage uit het arrest van 29 december 2020 van het gerecht van eerste aanleg te Luik waarin psychologische begeleiding van verzoeker wordt aanbevolen, verwijst verweerder op haar beurt naar andere passages (p. 4) in hetzelfde arrest waaruit blijkt dat (i) het verzoek van verzoeker om zijn verklaringen afgelegd met een bepaalde tolk uit het dossier te

verwijderen omdat deze tolk volgens verzoeker niet integer was en niet correct vertaald zou hebben, niet wordt weerhouden door de rechtbank; (ii) verzoeker ook hier verschillende versies van het desbetreffende incident geeft om het te minimaliseren en zijn gedrag te vergoelijken.

Waar verzoeker verwijst naar passages uit het persoonlijk onderhoud voor het CGVS waarin hij stelde dat hij zich niets kan herinneren (van zijn gehoor in de gevangenis), antwoordt verweerder dat het zich niet herinneren van wat hij verteld heeft tijdens zijn gehoor in de gevangenis geen verschoning kan bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, waarbij hij op de DVZ een ander vluchtrelaas aanhaalde dan voor het CGVS. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoeker op de DVZ en het CGVS volledig tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn vluchtaanleiding uit Afghanistan, terwijl er van verzoeker redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij, ongeacht eventuele psychologische problemen, zich deze feiten levendig zou kunnen herinneren indien ze zich in werkelijkheid hadden voorgedaan."

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissing is een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen in toepassing van artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet, die zich uitspreekt over de vraag of verzoeker nood heeft aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet preciseert: *"De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen."*

Het voorleggen van elementen ter staving van het beschermingsverzoek heeft plaats tijdens het onderhoud van een asielzoeker door de verwerende partij. Het recht om te worden gehoord moet een asielzoeker in staat stellen zijn standpunt uiteen te zetten over al deze elementen, teneinde zijn verzoek te staven, alsook de overheid in staat stellen om met volledige kennis van zaken over te gaan tot een individuele beoordeling van de relevante feiten en omstandigheden. Bijgevolg is het persoonlijk onderhoud cruciaal voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas en het bepalen van de nood aan bescherming, in het bijzonder het risico op vervolging of ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet indien een asielzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst.

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar de koude temperaturen in het lokaal waar het onderhoud via videoconferentie verliep, zijn psychologische toestand en zijn procedurele behoeften, en communicatieproblemen tijdens het onderhoud. Dit alles maakt volgens hem dat de omstandigheden waarin het onderhoud verliep niet optimaal tot zelf problematisch waren.

De Raad benadrukt dat, tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS, van asielzoekers wordt verwacht dat zij verklaringen afleggen en elementen meedelen over individuele omstandigheden alsook de situatie in hun land van herkomst, die bijzonder delicaat en gevoelig kunnen zijn. Asielzoekers moeten dan ook kunnen spreken in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding wordt gewaarborgd, de asielzoeker de gronden voor zijn beschermingsverzoek uitvoerig uiteen kan zetten en het risico op een foute beoordeling van zijn vrees wordt beperkt.

Aldus moet het gehoor van een asielzoeker verlopen met eerbiediging van de artikelen 7 en 8 van het Handvest. Deze artikelen garanderen respectievelijk het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, de woning en de communicatie alsook het recht op bescherming van persoonsgegevens en het recht op inzage in de over een persoon verzamelde gegevens.

4.2. Artikel 13 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 stelt: *"Indien de asielzoeker overeenkomstig de artikelen 74/5 en 74/6 van de wet wordt vastgehouden of in een penitentiaire instelling in hechtenis wordt gehouden, wordt hij gehoord op de plaats van de vasthouding of de hechtenis."*

Artikel 13/1 van hetzelfde koninklijk besluit heeft volgende inhoud:

"Het gehoor vindt plaats in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen.

Het gehoor vindt slechts plaats in aanwezigheid van de ambtenaar, de asielzoeker, en, in voorkomend geval, een tolk, de advocaat van de asielzoeker en één enkele vertrouwenspersoon.

De ambtenaar kan niettemin de aanwezigheid van andere personen die niet voldoen aan de voorwaarden om op te treden als vertrouwenspersoon aanvaarden wanneer de aanwezigheid van één van hen noodzakelijk lijkt om tot een adequaat onderzoek van de aanvraag over te gaan. Deze personen komen niet tussen tijdens het gehoor, maar hebben de mogelijkheid om mondelinge opmerkingen te formuleren op het einde van het gehoor binnen het kader dat wordt bepaald door de ambtenaar die het gehoor afneemt.

Om redenen eigen aan het onderzoek van de aanvraag of om vertrouwelijkheidsredenen, kan de ambtenaar zich verzetten tegen de aanwezigheid van de vertrouwenspersoon op het gehoor."

De modaliteiten voorzien in artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 vinden hun juridische grondslag in artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de relevante bepalingen luiden als volgt: *"§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.*

De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald door de Koning."

Artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 14 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

Zowel de Europese wetgever als de Belgische wetgever hebben met deze bepalingen uiting gegeven aan hun wil om aan asielzoekers een recht om te worden gehoord, te garanderen.

Zoals in het verzoekschrift wordt benadrukt, voorziet artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 nergens in het gebruik van een videoconferentie noch laat dit artikel het gebruik van zulke praktijk toe. De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij in haar nota betoogt dat *"nergens gesteld wordt dat deze personen zich in dezelfde ruimte dienen te bevinden en dan ook niet uitsluit dat het gehoor niet vanop afstand via een systeem van videoconferentie zou kunnen plaatsvinden"*.

Integendeel, het weze herhaald, de Raad van State heeft in zijn arrest nr. 249.163 van 7 december 2020 reeds uiteengezet: *« Les conditions dans lesquelles l'audition d'un demandeur de protection internationale doit se dérouler, sont régies par l'arrêté royal du 11 juillet 2003 fixant la procédure devant le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides ainsi que son fonctionnement. La modification de ces conditions, notamment par l'ajout de règles relatives à la tenue d'auditions par vidéoconférence que l'arrêté royal du 11 juillet 2003 ne prévoit pas et ne permet pas, ne peut s'opérer que par l'adoption d'un arrêté royal. »* (vrije vertaling: De omstandigheden waarin het gehoor van een verzoeker om internationale bescherming moet verlopen, zijn geregeld in het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De wijziging van die omstandigheden, met name door het toevoegen van regels met betrekking tot het houden van gehoren via videoconferentie die het koninklijk besluit niet voorziet en niet toelaat, kan enkel plaatsvinden door het aannemen van een koninklijk besluit.).

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat in het kader van een beroepsprocedure tegen een beslissing ten gronde, -dit is een beslissing waarbij de elementen die aan de basis liggen van een beschermingsverzoek in het licht van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet worden beoordeeld-, de modaliteiten van het persoonlijk onderhoud een determinerend karakter hebben in het onderzoek van de algemene geloofwaardigheid van een asielzoeker.

Door de modaliteiten van het onderhoud opgelegd in artikel 13/1 van het voormeld koninklijk besluit niet te respecteren, heeft de verwerende partij een substantiële onregelmatigheid begaan.

De Raad meent overigens, -na overweging van de tegenargumentatie van de verwerende partij in haar nota alsook ter terechtzitting en gelet op verzoekers medisch dossier dat heden voorligt (stuk 4 bij het verzoekschrift) in samenhang met zijn verklaringen tijdens het onderhoud via videoconferentie, het vonnis van 29 december 2020 van het gerecht van eerste aanleg te Luik waarin een psychologische begeleiding van verzoeker wordt aanbevolen, de verklaringen ter terechtzitting dat verzoeker, in tegenstelling tot de periode voor het nemen van de bestreden beslissing, heden wel medicatie neemt en onder psychologische begeleiding staat-, dat verzoeker alsnog gevolgd kan worden waar hij meent dat deze onregelmatigheid eventueel een invloed heeft gehad op zijn mogelijkheid om volwaardige verklaringen te kunnen afleggen en bijgevolg ook op de besluitvorming.

Daar de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, laat een gehoor van verzoeker tijdens de terechtzitting niet toe om deze substantiële onregelmatigheid te herstellen.

Bijgevolg moet de Raad de bestreden beslissing vernietigen, overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld.

Gelet op voorgaande bevindingen, behoeven de overige middelonderdelen in het verzoekschrift niet langer een verdere bespreking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 januari 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M. MAES